

Seznam příloh

Výzkumné otázky k diplomové práci.....	85
Rozhovor Hanka.....	87
Kódování Hana.....	95

Výzkumné otázky k diplomové práci

DEMOGRAFICKÉ ÚDAJE:

Kolik je ti let?

Jaké máš nejvyšší ukončené vzdělání – příp. další studium

Jsi zaměstnaná/ý

Máš stálého partnera/ku? Mohl/a bys mi o vás dvou stručně něco říci?

Máš děti?

Žijí tví rodiče stále v manželství?

VLASTNÍ OTÁZKY K VÝZKUMU:

- ◆ Jaký máš postoj k manželství /co pro tebe znamená?
- ◆ Vnímáš v instituci manželství nějaké výhody?
- ◆ Pociťuješ nějaké nevýhody?
- ◆ Jaký postoj máš k rodičovství?
- ◆ Jaké okolnosti, vlivy nebo životní situace utvářely tvé postoje k manželství a rodičovství?
 - a) v dětství
 - b) v pubertě
 - c) v mladé dospělosti

V následujícím rozhovoru bych se tě ráda zeptala na některé konkrétní faktory, které mohou hrát v životě roli při utváření či proměňování postojů k manželství a rodičovství. Je možné, že se dostaneme k nějakému tématu, na který jsi mi již odpověděl/a. Můžeš mi to tedy ještě jednou zopakovat nebo doplnit?

- ◆ Jaký vliv v otázce man + rod. na tebe měl nebo má tvůj partner/manžel.
- ◆ Jak na tvé představy působí rodina, okruh přátel, ...?
- ◆ Jaký vliv na tvé postoje má otázka bydlení či materiálního zázemí?
- ◆ Působí na tvé postoje k man a rod studium / příp. zaměstnání, kariéra?
- ◆ Ovlivňuje tvé představy (o manželství či rodičovství) kulturní prostředí nebo

polečenské normy?

- ◆ Pociťuješ nějaký silný vnitřní motiv neboli tzv. „tikání biologických hodin“ v otázce rodičovství?
- ◆ Má na tvé představy o rodičovství nějaký pozitivní či negativní vliv rodičovská role? (např. máš z ní nějaké obavy?)
- ◆ Napadla by tě ještě nějaká okolnost, faktor nebo životní situace, která mohla mít vliv ve tvém životě na utváření postojů k manželství a rodičovství?

Rozhovor Hana

15.5.2013

T: Nejprve bych se ráda zeptala, zdali náš rozhovor mohu nahrávat?

H: Ano.

T: Mohli bychom začít obecnými otázkami, třeba kolik je ti let?

H: Ano, 28.

T: Jaké máš ukončené nejvyšší vzdělání?

H:Hmmm, vysokou školu. Bakaláře.

T: Případně jestli ještě dál studuješ?

H: Ano, magisterské studium.

T: Jsi zaměstnaná v současné době?

H: Ted' ne.

T: Chtěla bych se zeptat, máš v současné době stálého partnera?

H: Ano.

T: Mohla bys mi o Vás něco stručně říci?

H: No tak mám manžela teda. Jsme spolu asi čtyři roky.

T: Jako manželé?

H: Manželé asi půl roku, celkově asi 4 roky....

T: Bydlíte spolu?

H: Bydlíme teda spolu, (smích)...pardon

T: Máš děti?

H: Jo, jedno.

T: Ráda bych se Tě ted' zeptala, na otázky týkající se mého výzkumu. Jaký máš postoj k manželství? Co pro tebe instituce manželství znamená?

H: No, hmmm...tak, co pro mě znamená. Vzhledem k tomu, že máme dítě, tak je to takový jednodušší.

T: Jak (to myslíš?)

H: Jak? No, protože ty vlastně ke všemu potřebuješ podpis partnera. Víš když o cokoliv žádáš a ve chvíli, kdy nejste manželé, tak je tam ještě nějaký další papírování okolo, navíc. Takže tam už ... já nevím, třeba když jdeš do porodnice, tak tam musíš vlastně, když to není manžel, tak musí přiznávat otcovství na matrice a všechny tyhle věci. Pak samozřejmě kdyby se něco stalo, tak pocit nějakýho lepšího přece jenom, jak jako ohledně informací, že se dozvíš, že se mu něco stalo, tak třeba i kvůli malý, prostě je to lepší.

T: Takže máš pocit, že je lepší, aby děti byly v manželství narozený? Přejde ti to jako lepší pro to dítě?

H: Tomu, tomu dítěti je to asi jedno, tam jako by ten vztah, i jakoby právní vůči tomu dítěti asi problém není, ale jako by vůči tobě, a pak tomu partnerovi. A i vlastně ve chvíli, že jo, kdy se něco stane, tak to vlastně by dědila jenom Sofinka jenom, a pak vlastně jeho rodiče. Kdež to takhle teďka ve chvíli, kdy jsme manželé, tak vlastně jsem to já a Sofinka. Jako by v té první linii a nemusím jako řešit okolo prostě nějaký... Bylo by to určitě komplikovanější...

T: Takže cejtíš nějaké záruky nebo jistoty?

H: Trošku, trošku větší jako záruky a i si myslím, že když se prostě plánuje dítě, tak je divný, když chlap nemá problém si pořídit dítě, ale má problém se oženit. To jako jsem nikdy úplně nepochopila. Že se říká, že se jako bojí závazku, ale to dítě je daleko větší závazek, než nějaký manželství, že jo. Protože to se dá samozřejmě ukončit bez nějakých větších problémů, kdež to toho dítěte se že jo, nezbaví.

T: Vy jste se tedy nejdřív vzali? A pak jste tedy měli spolu dítě?

H: Ne, my jsme spolu měli nejdřív dítě, a pak jsme se vzali. S tím, že zasnoubený jsme byli už předtím, ale pak to vyšlo tak, že já už jsem se pak nechtěla vdávat těhotná. Čili jsme to jako by odložili na později.

T: Ještě se zeptám, jaký postoj zaujímáš k rodičovství?

H: (Smích) Postoj, no....asi kladný.

T: A jaké máš třeba představy, můžeš mi říct něco o té roli toho rodiče? Jestli máš nějaké obavy nebo předsudky, nebo naopak dobré zkušenosti

H: No tak předsudky ve chvíli když už člověk je, tak úplně už jako nejsou. Samozřejmě to dítě je takové vystřízlivění...

T: A měla jsi nějaké předsudky nebo obavy?

H: Ani, ani ne. Jako že, mě ani nějak úplně něco zásadně mě jako nepřekvapilo...fakt jako ne, no.

T: A co tě motivovalo k tomu, že jste se rozhodli s partnerem mít dítě? Nebo jaké okolnosti na to mohli mít vliv?

H: Nechala jsem se překecat partnerem.

T: Tak že si se nejdřív ještě necejtěla připravená?

H: No, jako nenapadlo mě to. Že já jsem si plánovala dítě pozdějš, někde ve své hlavě. Jako že to pořadí. Nejdřív dodělat školu, vdát se, mít děti, že jo. Ale, pak jsem se nechala vlastně překecat, že jsem vlastně, po bakalářské státnicích vlastně otěhotněla.

T: Takže na tebe měl vliv názor nebo postoj tvýho manžela?

H: No, tak jako on si dítě hodně přál, už dlouho. Tak jsem si říkala, že teda aspoň toho bakaláře, abych měla hotovýho. Aby to nebylo úplně jako že nic. S tím, že uvidíme. S tím, že právě partner je teda starší. Báł se, když viděl kolem sebe, že to bude trvat dlouho. Že tak rok to bude trvat, no a pak to bylo hned. Tak že ...

T: Ráda bych se tě zeptala, jaký právě okolnosti, o kterých se teď kon bavíme, vlivy nebo životní situace, mohly utvořit tvůj postoj k tomu manželství a rodičovství v průběhu tvýho života. Případně jaké osobnosti na tebe mohly mít vliv? Prostředí, životní situace nebo vlivy, který tě mohly ovlivnit tvůj postoj?

H: No určitě, my to máme oba s manželem, že vlastně ani jeden namáme rozvedený rodiče, oba dva jsme se narodili v manželství a co si myslím, že má velkej vliv, je třeba vlastně Michal s tím jako prostě počítal, že mu to přišlo úplně normální, že jako rodina, prostě manželství, dítě vůbec jsem se s tím nesetkala, s tím že by s tím hlenstím nějak váhal nebo se rozmejšlel. Tam to bylo úplně, že to tak prostě je a to se nějak neřešilo. No a já to mám taky tak. Já nevím, je to takový prostě jako pocitový určitě. Samozřejmě není to záruka ničeho, ale je mi příjemnější pocit, když i třeba s tou malou někam jdeme, tak jako že říkám manžel a ne jako přítel. Přišlo by mi to divný. Jo nebo vlastně i tím, když jdeš k doktorovi, tak všichni tě oslovují příjmením toho dítěte, že jo. Což jako předtím nebylo moje jméno, ale člověk teda slyší ještě na jiné jméno, protože nebudu přece každého opravovat, že se jmenuju jinak. Takže to je určitě příjemnější. Asi fakt hodně v okolí, přijde mi že i třeba co mám známí, tak skoro všechny kamarádky jsou vdaný ...

T: Takže myslíš, že to tě taky svým způsobem mohlo ovlivnit?

H: Určitě jo, určitě jo. Tak kdyby všichni, že jo, nebyly vdaný, tak by mi to nepřišlo asi tak divný, že prostě ... Mám takový pocit, že to tak má být a taková určitá fáze života, takže... Stejně já nevím, tak se člověk narodí, že jo, pak jde do školy, to a když dospěješ, tak je to taková další fáze přirozená, která si myslím, že tam jako patří.

T: Takže, jestli jsem i dobře zaznamenala, v průběhu tvého rozhovoru, tak jsi začala pociťovat, že už to není problém po dokončení bakaláře. Je to tedy pro tebe jistota, že máš dokončený třeba nějaký stupeň vyššího vzdělání?

H: Jo

T: Jsou tam ještě jiný jistoty, které měly vliv na to se rozhodnout pro to se vdát a mít dítě?

H: No, tam bylo i to, že třeba jsme spolu bydleli. Bydleli jsme ve vlastním. Takže třeba malý byt, ale prostě vlastně manželův. Že tady ty věci jsem nemusela nějak řešit

T: Ale jinak je to pro tebe důležitější faktor.

H: Jo, určitě jo. Vlastně, tu materiální stránku tu teda pokryl manžel, s tím že já jsem chtěla mít aspoň toho bakaláře ukončeného, protože nikdy nevíš, co se stane. Jestli se budeš cejtít v tom těhotenství, prostě je to pak už daleko těžší. Nevíš do čeho deš a já bych nerada, mě by to vadilo, kdybych třeba vůbec neměla vysokou školu.

T: A ještě, možná je to trošku bokem, bych se zeptala jak rodiče. Oni všichni u Vás studovali nebo je to tvoje životní dráha, cesta. Myslíš, že to je nutný v současné době mít vysokou školu?

H: Mě v životě nenapadlo, že bych nešla na vysokou školu. To zní možná divně, ale mě to přijde tak strašně přirozený. U nás teda máma má vysokou. Táta jí nedodělal, protože měli nějaký problémy v rodině, ale je jako hodně chytřej, hodně vzdělanej

T: Takže se snažil dál pokračovat ...

H: Anižby mě do toho nějak tlačili, to jako nemám pocit, tak prostě mi to přišlo tak jako normální. Jako jsem šla na základku, pak na gympl a pak na vejšku jako aniž by mě do toho nějak tlačili. Ale tak, jako prostě tak jako mi přišlo že to tak jako je. (smích) A tím vlastně, že jsem se učila poměrně dobře, tak tam nebyl ani nějaký problém, proč by to tak nemělo bejt.

T: A manželovi rodiče, teda manžel taky studoval vysokou školu?

H: Manžel je inženýr, má vysokou školu. A tam teda rodiče nemaj vysokou školu, s tím, že vlastně oni ho v tom moc nepodporovali. A on si to dodělával dálkově při zaměstnání. Že vlastně... a tam to bylo, že vlastně zjistil, že to je prostě potřeba. Že třeba kdyby si potom hledal jinou práci, tak se to určitě hodí.

T: My jak se právě bavíme o těch faktorech, tak já jsem našla takové oblasti...

Já ti je budu jmenovat a jestli bys mi říct právě z tvýho vlastního života, jestli se tě to týká, netýká. Nějaká tvoje vlastní zkušenost.

Tak já rovnou začnu:

Jaký vliv, právě v otázce toho manželství, rodičovství na tebe měl nebo tvůj partner?

H: Hmmmm

T: My už jsme se o tom trochu bavili, tak jestli mi to můžeš ještě jednou říci.

H: No určitě velký, protože pro něj to bylo důležitý a já jsem se jako..., prostě nechala jsem se jako popostrčit, takže ... taky bych chtěla se jako vdát, mít dítě, ale třeba bych měla později. A tím, že my jsme se vlastně potkali takhle, tak to bylo dřív, ale já si toho na něm vážím, je to pro mě jako důležitý faktor, že ten člověk to třeba takhle vnímá.

T: Jakým způsobem tě třeba mohla ovlivnit tvá rodina, okruh přátel nebo nějaká osobnost,

kteřá pro tebe něco znamená?

H: Jo tak taky, prostě to člověk vidí v tom nejbližším okolí, tak vlastně pak to považuje nějakým způsobem za normální, že má to tak jako že vzor. Nezbavíš se toho a tím, že mám rodiče vdaný, nikdy se nerozvedli, jo. I když to taky vždycky nebylo úplně růžový a i hodně kamarádek prostě vdaný jsou. Přijde mi to to jako normální. Přijde mi skoro jako divný, když to tak není (smích).

T: A ještě se tě zeptám na to, co si zmínila trochu dřív. Ty jsi říkala, že právě vrstevníci jsou buď vdaný, ženatý, taky má možná někdo dítě z nich. A jsou věkově stejně jako ty?

H: No přijde mi, že já jsem byla mezi těma prvníma spíš, ale že teďka hodně jakoby holek...Protože že jo, už ten věk, tak jako že hodně svateb bylo, hodně bylo loni svateb, letos mi přijde, že je také hodně svateb naplánovanejch a taky už maj třeba malinký děti, ale maj jako hodně.

T: Ale jsou to tvoji vrstevníci?

H: Jsou to moje vstevnice, no.

T: Jaký vliv právě na ty postoje k tomu manželství, rodičovství má pro tebe otázka bydlení. (Já to teda projízdim všechno. Víím, že už jsi mi na to částečně odpovídala, ale jestli to můžeš třeba nějak zhodnotit?)

H:Jo, tak určitě to pro mě bylo důležitý, abysme měli kde bydlet, aby to nebylo takový jako, že... To si neumím představit, bez nějakýho toho zázemí. Ale třeba zas, my třeba jsme to řešili v otázce druhýho dítěte, že třeba v tý situaci v tom bytě, kde jsme, by prostě druhý nebylo.

T: A uvažujete o druhym.

H: No podle toho, jak se to všechno vlastně vyřeší, no. Jako není to ... to by bylo strašně náročný a bylo by to fakt za cenu toho, že by z toho mohl být průšvih i mezi náma. Protože v rom malym bytě to fakt jako nejde.

T: A jsou tam ještě nějaký jiný vlivy, který maj takovýhle podobný význam jako to bydlení?

H: No, tak třeba práci, jestli má partner práci. Nedá se to utáhnout finančně, protože ... samozřejmě to druhý dítě není tak drahý jako to první. Nicméně do budoucna bude, že jo. Tam ta základní výbava, ta je v pohodě. Tam jako není problém, ale pak prostě až bude větší. A já třeba určitě nechci mít děti blízko u sebe, kvůli tomu, že by to bylo strašně náročný. Já bych chtěla mít nějakou praxi aspoň trochu. Co se týče práce, abych nebyla úplně... abych neskončila školu, pak byla tři roky na mateřský, a pak teprv si hledala práci. To si neumím představit.

T: Takže by to pro tebe byla i nějaká finanční motivace, vyšší podpora. Nevím, zdali se to

promítne i do těch příspěvků potom. Pokud bys byla zaměstnaná.

H: Jakých příspěvků?

T: Třeba od státu?

H: To ne, tam jako ... tam je vlastně akorát mateřská a ta je krátce, ta je asi půl roku, ta se počítá z platu. Jinak ten rodičovstkej příspěvek už může teďka volit partner, kterejkoliv z těch dvou. Stačí, že jeden má pojištění. Takže tam jako by to bylo v podstatě, by zvolil Michal a já bych byla doma. Tam by ta výše byla stejná, ale spíš jako pro mě, že se nechci profesně taky úplně zahrabat. Jako nechci bejt žena v domácnosti. Nestuduju vysoukou škoulu na to, abych pak seděla doma u kamen, no.

T: Tak že to jsme akorát probrali to studium a zaměstnání, takže jsme to krásně zvládli. Pak jsem se chtěla zeptat ještě na oblast tvýho prostředí nebo společenských, kulturních hodnot, norem, vzorů.

(Že jsme tady v České republice bydlíš v nějaké oblasti)

Tak jestli můžeš ještě zmínit odkud jsi a kde teď bydlíš?

H: V Praze

T: V Praze a jestli teď má na tebe vliv, jak vidíš ty hodnoty, normy tady v té Praze – jestli tě to nějak ovlivňuje?

H: V otázce toho manželství?

T: Ano

H: No v Praze mi přijde, že je všechno jako by pozdějš než třeba v jinejch městech. Že tady je celkově věk těch maminek je vyšší, svatby jsou pozdějš. Ale já jsem měla Sofinku v pětadvaceti. Zas já jsem šla trošku... já jsem byla vlastně nejmladší v porodnici. A to ne úplně mladice, že jo. Takže asi úplně ne, u mě nejvíc ten partner, média – nemám pocit, že nějak vědomě. Samozřejmě určitě nějak na člověka působí, ale né....třeba když se řešila výše rodičovský, tak to taky vůbec nemělo vliv, že prostě...

T: Tak když jsme u toho, jestli nějak pociťuješ rodinnou politiku, zdali tě ovlivňuje, neovlivňuje? Jestli to řešíš?

H: Řeším to, nadávám, ale není to důvod k tomu, že bych si nepořádila dítě. Jako že já jsem vlastně nastoupila na mateřskou, a pak se to vlastně všechno měnilo. A teď je to třeba ještě horší, než já jsem nastupovala se Sofinkou. S tím, že krátce než já jsem nastupovala, tak se třeba zrušilo porodný. Což bylo třeba třináct tisíc, což jako samozřejmě by potěšilo. A zrušilo se to k prvnímu lednu a Sofinka je v březnu. Že jo, takže poměrně těsně na tu dobu jakou fungovalo. Ale říkám, není to důvod k tomu, abych si to dítě nepořádila, nic méně jsem si zanávala a našťvalo mě to a pokaždý když

jdu na sociálku, protože ještě se všechno musí přes tisíc formulářů a vidím tam zástupy jinejch lidí, který si to prostě vydupou. Tak jsem naštvaná, a ale

T: ...ale není to rozhodující, že bys třeba odkládala...

H: ... tak ne, to zas ne. Já to neberu tak. Dítě maj uživit rodiče primárně a ne jako stát. Takže samozřejmě každej příspěvek je fajn, nicméně prostě, i kdyby nebyl žádný příspěvek, tak stejně bych si to dítě pořídila s tím že třeba ale nebyla tři roky doma, ale byla bych třeba půl roku a pak bych holt musela do práce. A musela bych to řešit babičkama nebo jeslema. To jako je jako jedinej rozdíl.

T: Hmm... Takže to zrovna není faktor, kterej by tě zrovna nějakým způsobem výrazně ovlivnil.

H: Ne jako štve mě to, ale jako neovlivní to

T: Nebudeš kvůli tomu podřizovat nějaké svoje cíle v tomhle ohledu.

H: Ne, ne

T: Chtěla bych se tě právě tak zeptat (trochu jsi mi na to odpověděla dopředu) Ale mám tady oblast tzv. „tikání biologických hodin“. Jestli tě to nějakým způsobem ...

H: ... postihlo ...

T: ... ovlivnilo, jestli si něco takového pocítovala nebo jak to teď máš?

H: Tak mě to nepostihlo (smích). U mě to byla taková jako racionální úvaha, respektive jsem vyhověla přání manžela, s tím, že jsem věděla, že děti chci, ale (zní to blbě) mě to nevadilo. Myslim, že jsem se rozhodla dobrovolně, ale bylo to na základě nějaký úvahy a né na základě pocitu, že teď nutně potřebuju dítě nebo se jinak zbláznim...

T: ...jo....

H: ... s tím, že občas mě chytaj záchvaty, že bych chtěla druhý, a pak po probdělý noci se mlátím hlavou do zdi. Takže třeba teďka už jo, protože člověk už ví, jak jsou ty miminka roztomilý a jako že to je jako hezký, takže já to mám opačně, no. Mám chvíle, kdy bych si třeba dokázala představit, že budu mít pět dětí ... (smích)... ale pak zase přijde vystřízlivění.

T: Já bych se vrátila k té rodičovský roli, než si měla S. teď, jestli jsi měla strach z rodičovské role nebo obavy. Co tě v tom mohlo ovlivnit.

H: Já jsem nějak strach neměla. Zaprvý ségra má o rok mladší holčičku, takže poměrně jsem to viděla z blízka. A s malejma dětma jsem pracovala fakt jako od nějakých patnácti, jsem hlídala děti a fakt jako i malý. Takže to pro mě nebyla úplně neznámá, samozřejmě jako ten dvacetičtyř hodinovej provoz v tejdnu je jinej, ale zas když je to tvoje dítě tak ti to zase tak nevadí, jo, takže ... mně ne, ale manžel byl trochu překvapen

(smích), že ty miminka jenom neleží a nespinkaj, ale já jsem to vždycky brala, že může bejt hůř.

T: Tak jestli to dobře chápu, tak si měla i reálnou představu, co všechno to obnáší – ta rodičovská role.

H: Jo a i když jsem byla unavená, tak jsem si vždycky říkala, že by nemusela spát vůbec nebo prostě si tak dodávala sílu.

T: Já už se skoro chýlím ke konci. Chtěla bych se tě zeptat, zdali tě napadla ještě nějaká další okolnost, životní situace, která zrovna v tvém případě mohla sehrát roli, o který jsme zatím nemluvily.

Jestli by tě ještě něco napadlo? Může to být z období dětství, dospívání nebo teď ze současnosti.

H: Já nevím, no. Takhle určitě má celkově ta společnost, kde bydlíme. Nevím jestli jsme to tam říkaly...

T: Můžeš to upřesnit?

H: Jo přesně, když někam přijdeš, tak všichni předpokládaj, že seš vdaná nebo oslovujoutě tím jménem. Tak to určitě vliv má. To je takový jako, takový divný, když nejseš vdaná. Jinak jako myslim nejvíc ta rodina nejvíc, ty rodiče, že by třeba nebyla máma vdaná, že by mi to možná taky tak nepřišlo a ... já jsem se třeba jako nějak intenzivně vdávat nechtěla, že by to bylo jako že úplně ... že bych po tom toužila. Já jsem věděla, že chci, ale nebyla to pro mě v tu chvíli úplně priorita. Já jsem se chtěla vdávat hodně předtím, než byla Sofinka a ve chvíli, kdy už vlastně byla, tak už mi to přišlo, že už vlastně v podstatě o nic nejde. Ale pak zase zpětně je to takový příjemnější pocit no...

T: Tak já ti moc děkuju..... (dále osobní rozhovor)

Kódování Hana

FAKTORY	Manželství a rodičovství
Osobnost partnera	<p>Manželství Manžel s manželstvím i rodinou počítal, přišlo mu to úplně normální. Nesetkala jsem se s tím, že by nějak váhal nebo se rozmejšlel. Vážím si toho na něm. Je mi příjemnější kvůli dítěti, že se jmenuju stejně.</p> <p>Rodičovství Měl na mě veliký vliv. Nechala jsem se od něj překecat, popostrčit. On si dítě hodně přál už dlouho. Partner je totiž starší než já. Báł se, že to bude dlouho trvat Chtěla jsem se vdát a mít dítě, ale asi později.</p>
Primární rodina	<p>Manželství Mělo to na mě velký vliv. Ani jeden z nás nemáme rozvedený rodiče, oba jsme se narodili v manželství. Myslim si, že rodina měla největší vliv. Kdyby nebyla máma vdaná, možná by mi to tak nepřišlo.</p> <p>Rodičovství Ségra má o rok mladší holčičku.</p>
Vrstevníci	<p>Manželství Skoro všechny kamarádky jsou vdaný. Co člověk vidí v tom nejbližším okolí, to pak považuje určitým způsobem za normální. Má to jako vzor. Přijde mi to jako normální, přijde mi skoro divný, když to tak není.</p>
Zázemí	<p>Manželství Bydleli jsme spolu.</p> <p>Rodičovství Bylo pro mě důležitý, abychom měli kde bydlet. Naštěstí jsme bydleli ve vlastním, vlastně v manželově bytě. Jsem ráda, že jsem tady ty věci nemusela řešit. Ale řešíme to v otázce druhého dítěte. Pokud bychom zůstali v malém bytě, tak by to druhé dítě prostě nebylo. Bylo by to na úkor našeho vztahu.</p>
Studium případně kariéra	<p>Rodičovství V životě mě nenapadlo, že bych nešla na vysokou školu. Vadilo by mi, kdybych třeba neměla vysokou školu. <u>Chtěla jsem alespoň dodělat bakaláře než bychom měli dítě.</u> Pokračuju v navazujícím magisterském studiu. Po rodičovské chci mít nějakou praxi, nechci se profesně úplně zahrabat. Nestuduju vysokou školu, abych pak seděla doma u kamen.</p>
Finanční zajištění	<p>Rodičovství Důležitý vliv hraje i práce, jestli má partner práci. Materiální stránku pokryl manžel. Druhé dítě se nedá to utáhnout finančně, není tak drahé jako první, ale do budoucna bude. Proto nechci mít děti blízko sebe.</p>
Společenské vlivy	<p>Manželství</p>

	<p>Co člověk vidí v tom nejbližším okolí, to pak považuje určitým způsobem za normální. Má to jako vzor. Je to prostě pocitový, není to záruka ničeho. Mám příjemnější pocit kvůli dítěti někde ve společnosti. Tady v Praze je všechno pozdějš. Celkově věk maminek je vyšší, svatby jsou pozdějš.</p> <p>Rodičovství V pětadvaceti jsem byla vlastně nejmladší v porodnici. Určitě má vliv společnost, kde bydlíme. Všichni předpokládaj, že seš vdaná nebo tě oslovují manželovým jménem.</p>
Rozmnožovací pud	<p>Rodičovství Mě to nepostihlo, u mě to byla racionální úvaha. Občas mě chytej záchvaty mít druhý, ale po probdění noci přijde vystřízlivění.</p>
Rodičovská role	<p>Rodičovství Ségra má o rok mladší holčičku, takže jsem to viděla z blízka a fakt malý děti jsem hlídala od patnácti. Takže to pro mě nebyla neznámá. Neměla jsem strach.</p>
Rodinná politika	<p>Rodičovství Určitě nějak na člověka působí výše rodičovský. Řeším to, nadávám, ale není to důvod, abych si nepořídila dítě. Na sociálce mě taky štvě tisíc formulářů a jiní lidi, kteří si to prostě vydupou. Dítě maj primárně uživit rodiče a ne jako stát. Příspěvek je fajn, ale kdy by nebyl žádněj, stejně bychom měli dítě. Asi bych nebyla doma tři roky, ale půl a pak bych musela do práce. Situaci bych řešila babičkama nebo jeslema.</p>
Těhotenství	<p>Manželství Nejdřív jsme měli dítě. Chtěla jsem se hodně vdávat než jsme čekali dítě. Zasnoubení jsme už byli předtím, ale nechtěla jsem se vdávat těhotná. Takže jsme to odložili na pozdějc (o 1,5 roku).</p>
Životní plány	<p>Rodičovství Plánovala jsem dítě později, jako to pořadí. Nejdříve dodělat školu, vdát se, mít děti. V současnosti je mým hlavním cílem dostudovat, dále si najít dobrou práci a přestěhovat se.</p>
Racionální volba	<p>Rodičovství Byla to racionální úvaha, rozhodla jsem se dobrovolně na základě nějaké úvahy.</p>
Životní fáze, zrání člověka	<p>Manželství Přijde mi, že už na to máme věk. Mám pocit, že to tak má být. Je to určitá fáze života, která je přirozená a patří tam.</p>